

ΦΑΝΤΑΣΙΟΚΟΠΙΑ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Alfred de Musset.)

(Συνήχ. καὶ τέλος. 18: φυλλάδ. 385, 386, 387 καὶ 390.)

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἴδού τὸ τέϊόν σας κατεσκευασμένον ὑπὸ τῆς
λευκῆς μου χειρὸς· θὰ ᾔναι καλλίτερον ἐκείνου τὸ
ἔποϊον μὲ κατωρθώσατε πρὸ ὀλίγου. Παύσατε τέλος
πάντων νὰ μὲ κυττάζετε. Μήπως μὲ ἐκλαμβάνετε
ὡς ἀνώνυμον γράμμα;

ΣΑΒΙΝΥ.

Σας εἶσθε κἀνεῖς ἀστεϊσμός. Ὑπάρχει ἐδῶ συνω-
μοσία.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Μία μικρὰ συνωμοσία ἀρκετὰ καλὰ πλεγμένη.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ὁμολογήσατε ὅτι μετέχετε.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ὅχι.

ΣΑΒΙΝΥ.

Σας παρακαλῶ.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ὅχι, ὄχι.

ΣΑΒΙΝΥ.

Σας ἱκετεύω!

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Σας τὸ λέγω ἂν γονατίσετε καὶ τὸ ζητήσετε.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἄν γονατίσω; Ὅσον θέλετε.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Λοιπὸν ἐμπρός!

ΣΑΒΙΝΥ.

Σπουδασίως;

(Γονυπετεῖ, γελῶν, πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Κυρίας Λερύ.)

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ, ἑρῶς.

Μ' ἀρέσκει αὐτὴ ἡ θέσις, σὰς ἀρμύζει πολὺ· ἀλλὰ
σὰς συμβουλεύω νὰ σηκωθῆτε διὰ νὰ μὴ με συγκι-
νῆσετε ὑπὲρ τὸ δέον.

ΣΑΒΙΝΥ, ἐγειρόμενος.

Λοιπὸν δὲν θὰ εἶπατε τίποτε, αἱ;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

ἔχετε τὴν κυανὴν σακκούλαν;

ΣΑΒΙΝΥ.

Δὲν εἰξεύρω, νομίζω ὅτι τὴν ἔχω.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Καὶ ἐγὼ ἐπίσης. Δότε μὲ τὴν καὶ θὰ σὰς εἶπω
ποῖος ἐπλεξε τὴν ἄλλην.

ΣΑΒΙΝΥ.

Τὸ γνωρίζετε λοιπὸν;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Μάλιστα, τὸ γνωρίζω.

ΣΑΒΙΝΥ.

Εἶναι ἔργον γυναικὸς;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἐκτὸς ἂν ᾔναι ἀνδρὸς, δὲν βλέπω...

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἦθελα νὰ εἶπω· εἶναι ἔργον ναστίμου γυναικὸς;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Γυναικὸς ἢ ὁποῖα καθ' ὑμᾶς εἶναι μία ἐκ τῶν νο-
στιμωτέρων γυναικῶν τῶν Παρισίων.

ΣΑΒΙΝΥ.

Εἶναι μαύρη ἢ ξανθή;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Κυανῇ.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ποῖον εἶναι τὸ ἀρχικὸν γράμμα τοῦ ὀνόματός της;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Δὲν συγκατατίθεσθε εἰς τὴν πρότασίν μου; Δότε
μὲ τὸ σακκούλιον τῆς κυρίας Βλαινδὶλ.

ΣΑΒΙΝΥ.

Εἶναι κοντὴ ἢ ὑψηλή;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Τὸ σακκούλιον.

ΣΑΒΙΝΥ.

Εἰπέτε με τοῦλάχιστον ἂν ἔχη μικρὸν τὸν πόδα.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Τὸ σακκούλιον ἢ θάνατος!

ΣΑΒΙΝΥ.

Θὰ μὲ εἶπατε τὸ ὄνομα ἂν σὰς δώσω τὸ σακ-
κούλιον;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Μάλιστα.

ΣΑΒΙΝΥ, ἐξάγων τὸ κυανεὺν βαλάντιον.

Λόγον τιμῆς;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Λόγον τιμῆς.

ΣΑΒΙΝΥ, φαίνεται δισταζών. Ἡ Κ. Λερύ τείνει τὴν χεῖρα·
ἐκείνος δὲ τὴν παρατηρεῖ μετὰ προσοχῆς. Αἶφνης κάθεται πλη-
σίον αὐτῆς, καὶ λέγει εὐθύμως·

Ἄς ὁμιλήσωμεν περὶ φαντασιοκοπίας. Ὁμολογεῖ-
τε λοιπὸν ὅτι καὶ αἱ γυναῖκες δύνανται νὰ ἔχουν;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Τὸ ἐρωτᾶτε ἀκόμη;

ΣΑΒΙΝΥ.

Ὅχι καθ' αὐτό· ἀλλὰ δύναται νὰ συμβῇ ὥστε ἄν-
θρωπος νομφευμένος νὰ ἔχη δύο τρόπους τοῦ ὁμι-
λεῖν, καὶ μέχρι τινὸς δύο τρόπους τοῦ πράττειν.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Λοιπὸν! καὶ ἡ συμφωνία μας διελύθη ὡς κα-
πνός; ἐνόμιζα ὅτι εἶχε κλεισθῇ.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ὁ ἔγγαμος δὲν παύει νὰ ᾔναι ἀνὴρ· ἡ εὐλογία δὲν τὸν μεταμορφώνει, ἀλλὰ τὸν ἀναγκάζει ἐνίοτε ν' ἀναλαμβάνη καὶ προσποιεῖται πρόσωπόν τι. Εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, τοῦτο μόνον πρόκειται νὰ γνωρίσωμεν, πρὸς ποῖον ἀποτείνονται οἱ ἄνθρωποι ὅταν ὁμιλῶσιν, ἂν ὁμιλῶσι κατ' ἀλήθειαν ἢ κατὰ τὸ παρὰδεδωγμένον, ἂν ἀποτείνωνται πρὸς τὸ πρόσωπον ἢ πρὸς τὸ προσωπεῖον.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἐννοῶ, ἔχουσι τὴν ἐκλογὴν· ἀλλὰ πόθεν ὁδηγεῖται τὸ κοινόν;

ΣΑΒΙΝΥ.

Νομίζω ὅτι εἰς κοινὸν ἔξυπνον οὔτε μακρὸν οὔτε δύσκολον εἶναι.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Δὲν θέλετε λοιπὸν πλέον τὸ πολῦτιμον ὄνομα; Ἐμπρός, δότε με αὐτὸ τὸ σκκουλίον.

ΣΑΒΙΝΥ.

Γυνὴ ἔξυπνος, παρὰδείγματος χάριν (αἱ ἔξυπναι γυναῖκες εἰξεύρουν τόσα πράγματα!), δὲν εἴμπορεῖ ν' ἀπατηθῇ, πιστεύω, περὶ τοῦ ἀληθοῦς χαρακτηρὸς τῶν ἀνθρώπων. Βλέπει ἐκ πρώτης ὄψεως...

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Τελειωτικῶς, κρατεῖτε τὸ πουγγίον;

ΣΑΒΙΝΥ.

Μὲ φαίνεται ὅτι τὸ ἐπιθυμεῖτε παραπολύ. Γυνὴ ἔξυπνος, δὲν εἶναι ἀληθὲς, κυρία; πρέπει νὰ γνωρίζῃ νὰ διαχωρίζῃ τὸν σύζυγον ἀπὸ τὸν ἄνδρα; Πῶς εἶσθε κτενισμένη; Τὸ ἐσπέρως εἶσθε ἀνθοστόλιστος.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ναὶ, τὰ ἄνθη μὲ ἐστενοχωροῦν, καὶ τὰ ἀφῆρεσα. Ἄ! Θεέ μου, τὰ μαλλία μου ἐξεπλέχθησαν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦτο.

(Ἐγείρεται, διαρθεύεται ἀπέναντι τοῦ κατόπτρου.)

ΣΑΒΙΝΥ.

ἔχετε τὸ ὠραιότερον ἀνάστημα τοῦ κόσμου. Γυνὴ ἔξυπνος καθὼς σεῖς...

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Γυνὴ ἔξυπνος ὥς ἐγὼ παραδίδεται εἰς τὸν διάβολον, ὅταν ἔχη δοσοληψίας μὲ ἄνδρα ἔξυπνον καθὼς σεῖς.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἄ! πᾶ! εἶμαι ἀρκετὰ καλὸς διάβολος.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ὅχι δι' ἐμέ, καθὼς πιστεύω τοῦλάχιστον.

ΣΑΒΙΝΥ.

Διότι προφανῶς κάποιος ἄλλος μὲ ἀδικεῖ.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Τί σημαίνει τοῦτο;

ΣΑΒΙΝΥ.

Σημαίνει ὅτι, ἂν σᾶς ἀπαρέσκω, κάποιος μ' ἐμποδίζει τοῦ νὰ σᾶς ἀρέσκω.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ὀμιλεῖτε καὶ μετριοφρόνως καὶ εὐγενῶς, ἀλλ' ἀπατᾶσθε. Κάνεις δὲν με ἀρέσκει καὶ εἰς κανένα δὲν ἐπιθυμῶ ν' ἀρέσκω.

ΣΑΒΙΝΥ.

Εἰς τὴν ἡλικίαν σας καὶ μὲ αὐτὰ τὰ μέρη; ἀδύνατον!

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Καὶ ὅμως εἶναι ἡ ἀλήθεια καθαρά.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἄν τὸ ἐπίστευα θὰ ἐσχημάτιζα κακίστην γνώμην περὶ τῶν ἀνδρῶν.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Θὰ σᾶς πείσω εὐκόλως. ἔχω ματαιότητα μὴ υποφέρουσαν κύριον.

ΣΑΒΙΝΥ.

Δὲν δύναται τοῦλάχιστον νὰ υποφέρῃ δοῦλον;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Πᾶ! δοῦλοι ἢ κύριοι, πάντοτε τύραννοι εἶσθε.

ΣΑΒΙΝΥ, ἐγερμένος.

Εἶναι ἀληθὲς, καὶ ὁμολογῶ ὅτι πάντοτε ὡς πρὸς τοῦτο ἐμίσησα τὴν διαγωγὴν τῶν ἀνδρῶν. Δὲν εἰξεύρω πόθεν προέρχεται αὐτ' ἡ μανία νὰ ἐπιβάλλωνται, ἢ ὅποια μόνον τὸ μῖσος ἐπισύρει.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Αὐτ' εἶναι ἡ γνώμη σας εἰλικρινῶς;

ΣΑΒΙΝΥ.

Εἰλικρινέστατα. Δὲν ἐννοῶ πῶς φαντάζεται τις ὅτι ἐπειδὴ ἤρρεσεν ἀπόψε, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιβληθῇ αὐριον.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Καὶ ὅμως τοῦτο εἶναι τὸ πρῶτον κεφάλαιον τῆς παγκοσμίου ἱστορίας.

ΣΑΒΙΝΥ.

Μάλιστα, καὶ ἂν οἱ ἄνδρες εἶχον τὸν κοινὸν νοῦν ὡς πρὸς τοῦτο, αἱ γυναῖκες δὲν θὰ ἦσαν τόσον προφυλακτικαί.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Πιθανόν. Αἱ σημεριναὶ σχέσεις εἶναι γάμοι, καὶ ὅταν πρόκειται περὶ γάμου πρέπει νὰ σκεφθῇ τις ὀλίγον.

ΣΑΒΙΝΥ.

ἔχετε μέγα δίκαιον· καὶ δὲν με λέγετε διατί τὰ πράγματα βαίνουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; διατί τόση κωμωδία καὶ τόσον ὀλίγη εἰλικρίνεια; Γυνὴ ὠραία ἐμπιστευομένη εἰς εὐγενῆ ἄνδρα δὲν δύναται τάχα νὰ τὴν διακρίνῃ; Μόνον βλάκες δὲν ὑπάρχουν ἐπὶ τῆς γῆς.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τοῦτο εἶναι ζήτημα.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἀλλὰ ὑποθέτω ὅτι, κατὰ τύχην, εὐρίσκεται ἄνθρωπος, ὅστις ἐπὶ τοῦ κεφαλίου τούτου δὲν ἔχει τὴν γνώμην τῶν βλακῶν· καὶ ὑποθέτω ὅτι παρουσιάζεται περίστασις, καθ' ἣν δύναται νὰ ἦναι εὐλοκρινής ἄνευ κινδύνου, ἄνευ κρυφιοῦς, ἄνευ φόβου ἀκριτομυθίας.

(Λαμβάνει τὴν χεῖρα τῆς Κυρίας Λερύ.)

ὑποθέτω ὅτι λέγω εἰς μίαν γυναικα· Εἴμεθα μόνοι, εἶσαι νέα καὶ ὥραία καὶ ἐκτιμῶ, ὅσον εἶναι δυνατόν εἰς ἄνθρωπον, τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν σου. Μυρία ἐμπόδια μᾶς χωρίζουσι, μυρία λύπαι μᾶς ἀνκμύνουσιν, ἐὰν προσπαθήσωμεν αὐριοῦν νὰ ἐξαναβῶμεν ἀλλήλους. Ἡ ὑπερηφάνειά σου ἀποστρέφεται τὸν ζυγὸν καὶ ἡ φρόνησίς σου δὲν θέλει δεσμὸν· μήτε τοῦτο μήτ' ἐκεῖνο φοβοῦ· οὔτε διχθεθίωσιν ζητῶ παρὰ σοῦ, οὔτε ὑποχρέωσιν, οὔτε θυσίαν, ἐν μόνον μειδίαμα τῶν ῥοδίνων τούτων χαλέων καὶ ἐν βλέμμα τῶν ὥραιων τούτων ὀφθαλμῶν. Μειδίασε ἐν ὅσῳ ἡ θύρα αὕτη εἶναι κεκλεισμένη· ἡ ἐλευθερία σου κεῖται ἐπὶ τοῦ κατωφλίου καὶ τὴν ἀνευρίσκεις ἅμα ἐξελεοῦσα τοῦ δωματίου τούτου. Δὲν σοὶ προτείνω ἡδονὴν ἄνευ ἔρωτος, ἀλλ' ἔρωτα ἄνευ λύπης καὶ πικρίας, φαντασιοκοπίαν δηλαδὴ ἄφ' οὗ περὶ φαντασιοκοπίας ὁ λόγος, οὐχὶ τὴν τυφλὴν τῶν αἰσθήσεων, ἀλλὰ τὴν τῆς καρδίας τὴν ὁποῖαν μία στιγμὴ γεννᾷ, καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἀνάμνησις μένει αἰωνία.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Μὲ ὠμιλεῖτε περὶ κωμωδίας· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἐν ἀνάγκῃ παίζετε κωμωδίας ἐπικινδυνωτάτας. Μ' ἔρχεται κάποιος ὁρεξίς νὰ μ' ἔλθῃ μία φαντασιοκοπία πρὶν ἀπαντήσω εἰς τὸν λόγον σας· καὶ νομίζω ὅτι εἶναι καιρὸς ἄφ' οὗ συνηγορεῖτε ὑπὲρ τῶν φαντασιοκοπιῶν. ἔχετε ἐκεῖ χαρτί;

ΣΑΒΙΝΥ.

Μάλιστα, εἰς αὐτὴν τὴν τράπεζαν· τί τὰ θέλετε;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Δότε μέτα, ἔχω τὴν φαντασιοκοπίαν μου, καὶ εἴθε ὑποχρεωμένος νὰ ὑπακούσετε, ἂν δὲν θέλετε νὰ περιπέσετε εἰς ἀντίφασιν.

(Λαμβάνει ἐν χαρτίον ἐκ τοῦ συνόλου.)

Ἐμπρὸς, κόμη, κόκκινον ἢ μαῦρον;

ΣΑΒΙΝΥ.

Καὶ δὲν μὲ λέγετε τί παίζομεν;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Κατ' ἐκλογὴν (*).

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἐστὼ. — Λέγω κόκκινον.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Φάντες πίκας· ἐχάσατε. Δότε τὸ κυανοῦν πουγγίον.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, ἀλλὰ κρατῶ τὸ κόκκινον, καὶ ἂν καὶ τὸ χρώμα του μ' ἔκαμε νὰ χάσω δὲν θὰ τὸ ἐπιπλήξω ποτὲ διὰ τοῦτο, διότι γνωρίζω, ὅσον καλὰ καὶ σεῖς, ποῖα χεῖρ τὸ ἐπλεξε.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Μεγάλη ἢ μικρά;

ΣΑΒΙΝΥ.

Ὠραιοτάτη καὶ μαλακὴ ὥς ἡ μέταξ.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Τῇ ἐπιτρέπεται νὰ ἐκτελέσῃ μικρὸν τι κίνημα ἐκ ζηλοτυπίας προσερχόμενον;

(Πίπτει εἰς τὸ πῦρ τὸ κυανοῦν βαλάντιον.)

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἐρνεστίναν, σὲ λατρεύω!

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ, βλέπει καίόμενον τὸ βαλάντιον. Πλησιάζει δὲ καὶ λέγει πρὸς τὸν Σαβινὸν τρυφερῶς·

Δὲν ἀγαπᾶτε λοιπὸν πλέον τὴν Κυρίαν Βλαυνδίλ;

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἄ! Θεέ μου! οὐδέποτε τὴν ἠγάπησα.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Οὐτ' ἐγὼ, κύριε Σαβινύ.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἀλλὰ ποῖος σᾶς εἶπεν ὅτι ἐσκεπτόμην περὶ αὐτῆς τῆς γυναικός; Ἄ! οὐδέποτε θὰ ζητήσω παρ' αὐτῆς μίαν στιγμὴν εὐτυχίας· αὐτὴ δὲν θὰ μὲ τὴν δώσῃ!

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Οὐδ' ἐγὼ, κύριε Σαβινύ. Ἐκάματε πρὸ μικροῦ δι' ἐμὲ μικρὰν θυσίαν, καὶ τοῦτο εἶναι εὐγενέστατον ἐκ μέρους ὑμῶν, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σᾶς ἀπατήσω. Δὲν ἐπλεξα ἐγὼ τὸ κόκκινον πουγγίον.

ΣΑΒΙΝΥ.

Εἶναι δυνατόν; Ποῖα τὸ ἐπλεξε λοιπόν;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Χεῖρ ὠραιοτέρα τῆς εἰδικῆς μου. Σκεφθῆτε, παρκαλῶ, μίαν στιγμὴν, καὶ ἐξηγήσατέ μοι τὸ αἰνίγμα τοῦτο. Εἰς καθαρεύουσιν γλῶσσαν μὲ διεδηλώσατε ὠραιοτάτα τὰ αἰσθηματά σας· ἐγονατίσατε μὲ τὰ δύο γόνατα καταγῆς, καὶ σημειωτέον ὅτι δὲν ὑπάρχει τάπης· σᾶς ἐζήτησα τὴν κυανὴν σακκούλαν καὶ μ' ἀφήκατε νὰ τὴν καύσω. Τί εἰμ' ἐγὼ ὥστε νὰ γένω ἀξία ὧλων τούτων; Τί ἐκτακτον εὐρίσκετε εἰς ἐμέ; Εἶναι ἀληθές ὅτι δὲν εἰμαι ἄσχημος, εἰμαι νέα, καὶ εἶναι βέβαιον ὅτι ἔχω μικρὸν τὸν πόδα. Ἀλλὰ τέλος πάντων ὅλ' αὐτὰ δὲν εἶναι τόσῳ σπάνια. Ἄν ἀποδείξωμεν εἰς ἀλλήλους ὅτι ἐγὼ μὲν εἰμαι φιλάρεσκος, ὑμεῖς δὲ ἀκύλαστος, διότι μόνον καὶ μόνον

(*) Ὀνομάζεται ἐκλογὴ (discretion) στοιχείημα, ἐν ᾧ ὁ ἀπολέσας ὑποχρεοῦται νὰ δώσῃ εἰς τὸν κερδήσαντα ὃ, τι δήποτε αὐτός κατ' ἐκλογὴν ζητήσῃ. Σ. Μ.

εἶναι μεσονύκτιον καὶ εὐρισκόμεθα κατὰ μόνον, ἰδοὺ λαμπρὸν κατόρθωμα ὅπως ἀναγραφῇ εἰς τὰ ἀπομνημονεύματά μας! Καὶ ὅμως αὐτὸ εἶναι ὅλον. Καὶ ὅ,τι μὲ παραχωρεῖτε γελῶν, ὅ,τι παραιτεῖτε ἄνευ τῆς ἐλαχίστης λύπης, τὴν ἀσήμαντον θυσίαν εἰς ἔτι μᾶλλον ἀσήμαντον φαντασιοκοπίαν, τὴν ἀσήμαντον ταύτην θυσίαν ἀρνεῖσθε εἰς τὴν μόνην γυναῖκα, ἣτις σὰς ἀγαπᾷ, εἰς τὴν μόνην γυναῖκα τὴν ὁποίαν ἀγαπᾶτε!

(Ἀκούεται κρότος ἀμάξης.)

SABINY.

Ἀλλὰ, Κυρία, ποῖος σὰς ἐπληροφόρησε . . . ;

KYRIA AEPY.

Ὀμιλήσατε χαμηλότερα, κύριε, ἰδοὺ αὐτὴ ἐπανέρχεται καὶ ἡ ἄμαξα θὰ μὲ παραλάβῃ. Δὲν ἔχω καιρὸν νὰ σὰς διδάξω τὴν ἠθικὴν, ἀλλ' εἰσθε ἄνθρωπος ἔχων καρδίαν, καὶ ἡ καρδία σας θὰ σὰς διδάξῃ αὐτήν. Ἄν παρατηρήσετε ὅτι ἡ Ματθίλδη ἔχει τὰ μμᾶτια κόκκινα, σφουγγίσατε αὐτὰ μὲ τὸ μικρὸν τοῦτο σκικκούλιον τὸ ὁποῖον θ' ἀναγνωρίσουν τὰ δάκρυά της· διότι ἡ καλὴ, ἡ ἀγαθὴ καὶ πιστὴ σας σύζυγος ἐκοπίασε δεκαπέντε ἡμέρας διὰ νὰ τὸ πλέξῃ. Ὑγιαίνειτε· ἴσως σήμερον εἰσθε δυσηρεστημένος κατ' ἐμοῦ, ἀλλ' αὔριον θὰ ἔχετε φίλιον τινὰ πρὸς ἐμὲ, καὶ, πιστεύσατέ με, τοῦτο ἀξίζει πολὺ περισσότερον τῆς φαντασιοκοπίας. Ἀλλ' ἂν ἔχετε ἀναπόφευκτον ἀνάγκην φαντασιοκοπίας, ἰδοὺ, ἰδοὺ ἡ Ματθίλδη· ἡ φαντασιοκοπία αὕτη θὰ σῶσῃ ἐλπίζω ἐκ τῆς μνήμης σας μίαν ἄλλην, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς εἰς τὸν κόσμον, οὐδ' αὐτὴ ἡ Ματθίλδη, οὐδέποτε θὰ μάθῃ.

(Εἰσέρχεται ἡ Ματθίλδη. Ἡ δὲ Κυρία Αερὺ προῦπαντᾷ καὶ ἀσπάζεται αὐτήν.)

SABINY, παρατηρεῖ αὐτὰς· πλησιάσας δὲ ἀφαιρεῖ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῆς συζύγου αὐτοῦ τὸν ἄνθινον στέφανον τῆς Κυρίας Αερὺ, καὶ λέγει πρὸς ταύτην ἀποδίδων αὐτόν·

Σὰς ζητῶ συγγνώμην, Κυρία, θὰ τὸ μάθῃ· ἐγὼ δὲ οὐδέποτε θὰ λησμονήσω ὅτι νέου ἐφτημερίου διδχαὶ εἶναι ἄριστοι. Σ.

ΤΕΛΟΣ.

Η ΜΑΡΚΕΣΙΑ ΣΙΡΕ.

(Συνέχ. Ἰδε φυλλάδ. 391 καὶ 392.)

Γ'.

Τὸ ἐσπέρας τῆς ἐπαύριον, ἡ μαρκεσία παρευρέθη εἰς τὸ γεῦμα. Ἡ βαρονίς, χαίρουσα ὅτι ἐβλεπε τὴν θυγατέρα, ἐφάνη λίαν εὐθυμος καὶ αὐτὴ δὲ ἡ κυρία Σιρὲ δὲν ἐδειξε τὴν συνήθη ψυχρότητα. Περὶ τὰ

τέλη τοῦ γεύματος ἡ γραῖα ὠμίλει περὶ τῆς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ'. καὶ διηγείτο τοὺς θριάμβους αὐτῆς· ἐννοεῖται δ' ὅτι δὲν ἐλησμονήσῃ καὶ τοὺς περιφήμους ἀδάμαντας τοὺς δωρηθέντας παρὰ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

— Τῷ ὄντι, κύριε Δεβρὲς, εἶπε, πρέπει νὰ σὰς τοὺς δεῖξω. Ἐγὼ εὐχαριστοῦμαι πάντοτε δσάκις τοὺς βλέπω καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ τοὺς εὑρετε ὠραιοτάτους. Μαριέττα, κόρη μου, ἐξηκολούθησεν ἀποτεινομένη πρὸς τὴν ὑπηρέτιδα ἣτις διώρθου τὴν πυρὰν, πήγαινε νὰ τοὺς φέρῃς. Εἰξεύρεις, εἶναι εἰς τὴν μικρὰν μου αἴθουσαν. Ἰδοὺ, προσέθηκεν ἄφ' οὗ ἐξῆλθεν ἡ ὑπηρέτις, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἔκαμνα ἄλλοτε, διότι θὰ ἐφοβούμην μήπως βάλω κἀνένα εἰς πειρασμόν. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι μὲ τοὺς ἔκλεψαν μίαν φορὰν καὶ, ἐπειδὴ ἤμην τότε πτωχὴ, οἱ φόβοι μου ἦσαν δίκαιοι. Ἀλλὰ τὴν σήμερον διαφέρει, διότι δὲν κλέπτουν ποτὲ τοὺς πλουσίους.

Ἡ Μαριέττα ἔφερε τοὺς ἀδάμαντας, οἵτινες διήλθον ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα, καὶ ἕκαστος ἐθαύμασεν αὐτούς. Ἡ μαρκεσία παρετήρει σοβαρῶς τὸν ἀξιωματικόν· οὗτος, ζυγίσας τὸ κόσμημα διὰ τῆς χειρὸς, εἶπε μετ' ἀταραξίας ὅτι ἦτο ὄντως ὠραιότατον. Ὅτε δὲ οἱ ἀδάμαντες ἐτέθησαν πάλιν εἰς τὴν θήκην αὐτῶν, ἡ γραῖα βαρονίς ἐσκυθρώπησε καὶ εἶπεν·

— Ἰδοὺ τί μόνον μὲ μένει ἀπὸ τὸ παραλθόν!

Ἀναζητήσασα δὲ τὴν Μαριέτταν καὶ μὴ ἰδοῦσα αὐτήν, ἐστράφη πρὸς τὸν ἀξιωματικόν καὶ εἶπε·

— Κύριε Δεβρὲς, λάβετε τὸν κόπον νὰ τοὺς πηγαίνετε ὀπίσω εἰς τὸ δωμάτιόν μου· τοὺς θέτετε ἐπάνω εἰς ἕν ἐπιπλὸν ὁποιονδήποτε.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἠτοιμάζετο νὰ ὑπακούσῃ ὅτε ἡ μαρκεσία ἀνεχαίτισεν αὐτὸν διὰ νεύματος·

— Εἶναι περιττόν, εἶπε, νὰ ἐνοχληθῇ ὁ κύριος· — ἐσήμανε δὲ καὶ ἡ Μαριέττα εἰσῆλθον·

— Δότε τους εἰς τὴν Μαριέτταν, μητέρ μου, θὰ εὐρεθῶσιν εἰς καταλληλοτέρας χεῖρας ἀπὸ τὰς τοῦ κυρίου.

Ἡ κυρία Σιρὲ ἐνόμιζεν ἄρ' ἂν γε αὐτὸν ἱκανὸν νὰ κλέψῃ τοὺς ἀδάμαντας; Ἄπαντες προσεῖδον ἀλλήλους· ἡ δὲ βαρονίς ἔφερε τὴν χεῖρα ἄνω τῶν ὀφθαλμῶν ὅπως ἴδῃ κάλλιον τὸν ἀξιωματικόν, οὐχὶ ὑποπτεύουσα αὐτόν, ἀλλ' ἐπιθυμοῦσα νὰ κρίνῃ ἀκριβῶς περὶ τῆς ἐντυπώσεως ἣν ἐνεποίησεν εἰς αὐτόν ἡ ἀνεξήγητος ἀντιπάθεια τῆς μαρκεσίας. Ἀλλ' ὁ φυγὰς ἔμεινεν ἀτάραχος, στηρίξας μόνον ἐπὶ τῆς κυρίας Σιρὲ βλέμμα ψυχρὸν καὶ ἀπειλητικόν. Μετὰ μικρὰν σιωπὴν, οἱ ἄλλοι ἀπῆλθον· ὅτε δὲ καὶ ἡ βαρονίς, ἀσπασαμένη τὴν θυγατέρα, ἀπεχώρησεν, ὁ ἀξιωματικὸς, ὅστις μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἐφυλλολόγει βιβλίον προσποιούμενος ὅτι ἀναγινώ-